

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 17 iulie 2008

în Cauza Stan și Rosemberger împotriva României

(Cererea nr. 3113/02)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Stan și Rosemberger împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemeles,

Luis López Guerra, judecători,

și Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 24 iunie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 3113/02, introdusă împotriva României de doi cetățeni ai acestui stat, domnul Gelu Mircea Stan și doamna Ametista Valentina Rosemberger (*reclamanții*), care au sesizat Curtea la data de 29 noiembrie 2001 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții sunt reprezentați de domnul Ionel Damian, avocat la Timișoara. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 27 februarie 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Așa cum prevede [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții, frate și soră, locuiesc la Timișoara și respectiv la Freiburg. Reclamantul s-a născut în anul 1938. Din dosar nu reiese anul de naștere al reclamantei.

5. În anii 1950, B.V. și C.F. erau proprietarii apartamentelor 3 și respectiv 5 situate la parter și etajul doi al imobilului din str. Revoluției nr. 14 (fosta stradă 23 August), Timișoara.

6. Cele două apartamente au fost naționalizate în anul 1956.

7. În anul 1958 B. V. s-a căsătorit cu C.F. și a devenit ulterior C.V. În anul 1961 C.F. a decedat, lăsând drept moștenitoare unică pe soția sa, C.V. În urma decesului acesteia, în 1982, S.C., sora sa, i-a succedat în calitate de moștenitoare unică. S.C. este mama reclamanților.

8. În cursul anului 1993, S.C. a sesizat Judecătoria Timișoara (*Judecătoria*) cu o acțiune în revendicare împotriva Primăriei, pentru a i se retroceda cele două apartamente.

9. Prin sentința definitivă din 18 martie 1994 Judecătoria a admis acțiunea și a dispus ca Primăria să-i retrocedeze apartamentele.

10. În anul 1995 S.C. a decedat.

11. La o dată neprecizată Procurorul General al României a formulat un *recurs în anulare* împotriva sentinței din 18 martie 1994, considerând că instanțele nu erau competente să dispună retrocedarea bunurilor naționalizate.

12. Prin decizia din data de 5 decembrie 1996 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare, a casat sentința în cauză și, în consecință, a respins acțiunea mamei reclamanților, continuată între timp de aceștia din urmă.

13. Prin două contracte din data de 30 iunie 1997, statul a vândut apartamentul nr. 3 familiei F. și apartamentul nr. 5 familiei B., care le ocupau în calitate de chiriași (*cumpărătorii*).

14. În cursul anului 1997 reclamanții au sesizat Judecătoria cu o acțiune împotriva Primăriei și cumpărătorilor, pentru a li se recunoaște calitatea de moștenitori unici lui C.F.

și C.V., pentru a se constata nelegalitatea naționalizării și a se anula contractele de vânzare. În cererea lor inițială ei au făcut referire la anularea sentinței din data de 18 martie 1994 printr-un recurs în anulare. La o dată neprecizată, cumpărătorii au intervenit în proces, cerând să fie înscrși în registrul de publicitate imobiliară în calitate de proprietari ai apartamentelor, în baza contractelor lor de vânzare.

15. La data de 10 iulie 1998 notarul a eliberat reclamanților un certificat atestând calitatea lor de moștenitori ai mamei lor în cotă de 1/2 din masa succesorală pentru fiecare.

16. Prin sentința din data de 18 februarie 1999 Judecătoria a admis parțial acțiunea, constatând că reclamanții erau singurii moștenitori ai lui C.F. și C.V., dar respingându-le capetele de cerere privind nelegalitatea naționalizării și respectiv anularea contractelor de vânzare. Prin aceeași sentință instanța a admis de asemenea cererea cumpărătorilor și a dispus înscrierea lor în registrele de publicitate imobiliară în calitate de proprietari ai apartamentelor.

17. Printr-o decizie din data de 4 noiembrie 1999 Tribunalul Timiș (*Tribunalul*) a dat curs apelului reclamanților și a admis acțiunea. Prin urmare, a constatat nelegalitatea naționalizării, precum și calitatea reclamanților de a fi singurii moștenitori în cazul în speță. Tribunalul a anulat de asemenea contractul de vânzare privind apartamentul nr. 3, fără a se pronunța totuși asupra contractului de vânzare privind apartamentul nr. 5. Tribunalul a dispus de asemenea înscrierea reclamanților în calitate de proprietari ai apartamentului nr. 3 în registrele de publicitate imobiliară.

18. Reclamanții și cumpărătorii au înaintat recurs, reclamanții plângându-se de faptul că Tribunalul nu le-a examinat capetele de cerere privind apartamentul nr. 5. Cumpărătorii s-au plâns la rândul lor că Tribunalul nu le-a examinat cererea.

19. Prin decizia din 24 mai 2000 Curtea de Apel Timișoara (*Curtea de Apel*) a admis recursul și a trimis cererea în fața Tribunalului pentru reexaminarea apelului, pe motiv că nu examinase toate capetele de cerere ale părților.

20. Prin decizia din data de 17 noiembrie 2000 Tribunalul a dat curs apelului și a admis parțial acțiunea. În consecință, el a constatat nelegalitatea naționalizării celor două apartamente și a precizat că intenționa să mențină celelalte dispoziții ale sentinței din 18 februarie 1999, așadar inclusiv respingerea capătului de cerere privind anularea contractelor de vânzare pe motiv că cumpărătorii erau de bună credință. Această decizie a fost confirmată, în urma recursului reclamanților, printr-o decizie din 26 iunie 2001 a Curții de Apel.

21. La data de 10 august 2001, reclamantul a înaintat la Primărie o cerere administrativă întemeiată pe Legea nr. 10/2001, pentru a i se retroceda apartamentele nr. 3 și 5 ale imobilului. El a cerut în subsidiar despăgubiri pentru cele două apartamente, în măsura în care restituirea în natură nu ar fi fost posibilă.

22. Prin scrisorile din 27 ianuarie 2003, 23 noiembrie 2004 și 16 ianuarie 2006, Primăria a cerut reclamantului să prezinte documente suplimentare și să clarifice discordanțele existente între documentele prezentate deja. Copiile acestor scrisori, din care două au fost trimise cu confirmare de primire, au fost prezentate de Guvern ca anexă la observațiile sale.

23. Printr-o scrisoare din data de 3 mai 2006 Primăria a informat Guvernul că cererea reclamantului nu a fost examinată deoarece nu a dat curs scrisorilor sale.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

24. Prevederile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în Hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([GC], nr. 28342/95, CEDH 1999-VII, pag. 250-256,

paragrafele 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, CEDH 2005-VII, paragrafele 19-26), *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, paragrafele 38-53, 1 decembrie 2005) și *Tudor împotriva României* (nr. 29035/05, paragrafele 15-20, 17 ianuarie 2008).

ÎN DREPT

I. Observație preliminară

25. În observațiile sale prezentate la data de 24 mai 2006, Guvernul prezintă cu titlu preliminar faptul că numai reclamantul Gelu Mircea Stan a îndeplinit cerințele prevăzute de articolele 45 și 47 din regulamentul Curții, în măsura în care reclamanta Ametista Valentina Rosemberger nu și-a prezentat cererea pe formularul prevăzut de articolul 47 alin. 1. Guvernul observă în acest sens că scrisoarea din 29 noiembrie 2001 era semnată de avocatul Ionel Damian și avea anexată o procură (*împuternicire avocațială*) din 30 noiembrie 2001 potrivit căreia reclamantii îl mandatau pe acesta din urmă să-i reprezinte în fața Curții. Guvernul relevă totuși că împuternicirea respectivă nu era semnată decât de reclamant.

26. În aceste condiții, Guvernul consideră că în speță nu s-a demonstrat că avocatul Ionel Damian ar fi primit împuternicire din partea reclamantei să o reprezinte și că, prin urmare, cerințele articolului 45 din regulament nu au fost îndeplinite. În sprijinul afirmației sale el citează cauza *Fitzmartin și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii* (radiere) (nr. 34953/97, 21 ianuarie 2003).

27. Guvernul menționează de asemenea că numai reclamantul s-a folosit de dispozițiile Legii nr. 10/2001, ceea ce, în opinia sa, constituie un alt argument de natură să susțină lipsa de interes din partea reclamantei față de prezenta cerere.

28. În concluzie, Guvernul consideră că cererea a fost introdusă de un singur reclamant, domnul Gelu Mircea Stan.

29. În scrisoarea datată 24 noiembrie 2006, conținând observațiile reclamanților ca răspuns la cele ale Guvernului, precum și cererile lor de satisfacție echitabilă, reclamanții nu au răspuns în niciun fel afirmațiilor menționate anterior.

30. Printr-o scrisoare din data de 1 iunie 2007, întocmită în limba franceză și conținând observațiile Guvernului asupra satisfacției echitabile, Guvernul a precizat următoarele:

« Mai întâi, Guvernul reiterează argumentul prezentat în cadrul observațiilor sale asupra admisibilității și temeiniciei cererii (...) asupra faptului că prezenta cauză a fost introdusă de un singur reclamant, domnul Gelu Mircea Stan. »

31. La data de 3 iulie 2007 reclamanții au transmis grefei o scrisoare datată 28 iunie 2007 a cărei parte relevantă era redactată astfel:

« Am luat cunoștință cu satisfacție de retragerea de către Guvern a argumentului său privind introducerea cererii de un singur reclamant, ceea ce este corect din punct de vedere obiectiv. »

32. Printr-o scrisoare datată 14 septembrie 2007, întocmită în limba engleză, Guvernul a reamintit că, în scrisoarea sa din data de 1 iunie 2007, și-a reiterat (*reiterated*) observația asupra lipsei calității de reclamantă a doamnei Rosemberger și nu că și-a retras observația (*withdrew*).

33. La data de 2 noiembrie 2007 reclamanții au transmis la grefă o nouă scrisoare redactată astfel:

« În observațiile sale din 1 iunie 2007 Guvernul român a reiterat observațiile sale asupra introducerii cererii de către un singur reclamant, Gelu Mircea Stan.

Acesta este motivul pentru care ne-am exprimat satisfacția față aceste gest în răspunsul nostru din 28 iunie 2007.

De altfel, revendicarea vizează, oricum, apartamentele nr. 3 și 5 situate în Timișoara, str. Revoluției nr. 14, indiferent dacă sunt revendicate de două persoane sau de una singură și dacă ambele sau una din aceste persoane obțin câștig de cauză.

Prin urmare, insistăm ca cererea noastră să fie luată în calcul ca aparținând celor doi reclamanți. »

34. Curtea relevă că prima scrisoare a reclamanților, datată 29 noiembrie 2001, era semnată de avocatul Ionel Damian, purta ștampila sa de avocat și era redactată în numele celor doi reclamanți.

35. La data de 27 mai 2002 avocatul a transmis grefei formularul oficial de cerere care îl menționa pe domnul Gelu Mircea Stan drept reclamant și pe avocatul Ionel Damian drept reprezentantul său. Formularul era semnat de avocat.

36. În prima anexă la formular era *împuternicirea avocațială* din 30 noiembrie 2001 potrivit căreia avocatul era autorizat de cei doi reclamanți să-i reprezinte în fața Curții. *Împuternicirea* era semnată de avocat și purta ștampila sa. Aceasta purta de asemenea semnătura domnului Gelu Mircea Stan.

37. În a doua anexă la formular era o procură din data de 2 aprilie 2002, autentificată de notarul public (*procură specială*). Potrivit acestei procuri domnul Gelu Mircea Stan îl autoriza pe avocatul Ionel Damian să-l reprezinte în fața Curții « în vederea restituirii apartamentelor nr. 3 și 5 situate în România, str. Revoluției nr. 14 (fosta stradă 23 August, din Timișoara, care au fost naționalizate ».

38. Curtea constată că, potrivit art. 45 alin. 3 din regulamentul său, « atunci când un reclamant este reprezentat (...) reprezentantul sau reprezentanții săi trebuie să prezinte o procură sau o împuternicire scrisă ».

39. Ea constată la fel ca Guvernul că reclamanta nu a semnat nicio procură în cauză. Ea observă totuși că, prin împuternicirea din 30 noiembrie 2001 avocatul atesta, prin semnătura și ștampila sa, că îi reprezenta pe cei doi reclamanți. Mai mult decât atât, toate scrisorile pe care domnul Ionel Damial le-a adresat grefei erau redactate la plural și făceau referire la cei doi reclamanți.

40. Pe baza celor de mai sus, Curtea nu poate în cazul în speță să dea dovadă de un formalism excesiv și consideră prin urmare că cererea a fost introdusă de cei doi reclamanți.

II. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

41. Reclamanții se plâng că au suferit o atingere adusă dreptului lor la respectarea bunurilor din cauza vânzării apartamentelor nr. 3 și 5 și a refuzului instanțelor naționale de a anula aceste vânzări, în ciuda faptului că recunoșteau caracterul nelegal al naționalizării. Ei invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

42. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

43. Guvernul observă că reclamanții s-au folosit de prevederile Legii nr. 10/2001 pentru a li se acorda despăgubiri. Ei acordă o importanță deosebită prevederilor Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, având drept obiectiv accelerarea procedurii de retrocedare și, în cazul în care această retrocedare se dovedește a fi imposibilă, acordarea unei despăgubiri constând în acordarea de titluri de participare în calitate de acționari la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), organizat sub forma unei societăți pe acțiuni. În opinia Guvernului, reparația prevăzută de legislația română răspunde cerințelor jurisprudenței Curții.

44. Reclamanții consideră la rândul lor că prevederile legilor invocate de Guvern nu sunt suficiente, deoarece acțiunile sau titlurile oferite de Fondul *Proprietatea* nu constituie despăgubiri echitabile și efective pentru cele două apartamente. Mai mult, comunicarea pe care au făcut-o în temeiul Legii nr. 10/2001 nu a fost examinată până în prezent.

45. Curtea observă că prin decizia din 17 noiembrie 2000 a Tribunalului Timiș, confirmată definitiv la data de 26 iunie 2001 instanțele au constatat nelegalitatea naționalizării celor două apartamente (paragraful 20 de mai sus). Ea consideră prin urmare că această constatare a nelegalității are drept efect recunoașterea, indirect și cu efect retroactiv, dreptului de proprietate al reclamanților asupra acestor bunuri. În plus, Curtea constată că acest drept nu era revocabil și nu a fost nici contestat nici infirmat până astăzi (*Sebastian Taub împotriva României*, nr. 58612/00, paragraful 37, 12 octombrie 2006;

Gabriel împotriva României, nr. 35951/02, paragrafele 25-26, 8 martie 2007). Mai mult, Guvernul nu contestă dreptul reclamanților asupra bunurilor în litigiu.

46. Pe baza acestor elemente, Curtea consideră că problema existenței unui bun nu face obiectul disputei.

47. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze ce au ridicat probleme similare celor din cauza în speță și a constatat încălcarea [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, între altele, *Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, paragrafele 32-35, 16 februarie 2006).

48. Ea reafirmă în special că, în contextul legislativ românesc de reglementare a acțiunilor în revendicare imobiliare și a restituirii bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altuia, reprezintă o privare de bun (a se vedea cauza *Porteanu* citată anterior, paragraful 32). O asemenea privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, este contrară [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 (a se vedea în special cauza *Străin* citată anterior, paragrafele 39, 43 și 59). În plus, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 de modificare a acesteia nu iau în calcul prejudiciul suferit datorită lipsei prelungite a despăgubirii persoanelor care, asemeni reclamanților, au fost private de bunurile lor (cauza *Porteanu* citată anterior, paragraful 34).

49. După ce a examinat toate elementele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce la o concluzie diferită în cazul prezent.

50. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că în cazul în speță încălcarea dreptului de proprietate al reclamanților asupra apartamentelor lor, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, i-a făcut să sufere o sarcină disproporționată și excesivă,

incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor garantat de [articolul 1](#) din Protocolul nr. 1.

51. Prin urmare această dispoziție s-a încălcat în speță.

III. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție

52. Invocând art. 6 alin. 1 din Convenție, reclamantii consideră că anularea sentinței definitive din 18 martie 1994 prin recursul în anulare este contrară principiului securității raporturilor juridice.

53. Curtea notează că sentința respectivă a fost casată printr-o decizie din data de 5 decembrie 1996 a Curții Supreme de Justiție, în urma unui recurs în anulare (paragraful 12 de mai sus).

54. Cu toate acestea, Curtea reamintește că anularea unei hotărâri judecătorești definitive este o încălcare neașteptată, care nu crează o situație continuă (cauza *Stanca împotriva României* (Hotărâre), nr. 59028/00, 27 aprilie 2004). Ea reamintește de asemenea că în cazul în care nu s-au epuizat căile de recurs interne pentru denunțarea faptelor care se presupune că încalcă Convenția, termenul de șase luni prevăzut în art. 35 alin. 1 din Convenție începe în principiu să curgă din ziua în care fapta incriminată a fost comisă sau din ziua în care reclamantul a suferit direct această faptă, a luat cunoștință de ea sau ar fi putut lua cunoștință de ea (*Aydin, Aydin și Aydin împotriva Turciei*, (Hotărâre), nr. 28293/95, 29494/95, 30219/6, CEDH 2000-III).

55. În cazul în speță Curtea constată că dreptul român nu prevedea un recurs efectiv împotriva unei decizii de anulare.

56. Ținând cont de faptul că reclamantii au făcut referire la casarea sentinței în cauză în acțiunea lor introdusă în 1997 (paragraful 14 de mai sus), Curtea consideră drept

cert că reclamanții au luat cunoștință de decizia Curții Supreme cel mai târziu în cursul anului 1997, adică după termenul de șase luni prevăzut de art. 35 alin. 1 din Convenție.

57. Reiese că acest capăt de cerere a fost introdus tardiv și trebuie respins în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

IV. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

58. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

59. Reclamanții solicită cu titlu de prejudiciu material restituirea în natură a celor două apartamente. În subsidiar ei solicită 373.599 euro, din care 185.454 euro pentru apartamentul nr. 3 și 188.145 euro pentru apartamentul nr. 5. Ei prezintă la dosar două rapoarte de expertiză din noiembrie 2006 privind evaluarea celor două apartamente. Ei solicită de asemenea ca statul să fie condamnat să le plătească « o dobândă de 6% pe an » în caz de nerestituire în natură a apartamentelor.

60. Reclamanții precizează că nu solicită nicio sumă cu titlu de prejudiciu moral.

61. Guvernul estimează la rândul său că valoarea celor două apartamente este de 309.323 euro, din care 154.574,58 euro reprezintă valoarea apartamentului nr. 3 și 154.748,42 euro cea a apartamentului nr. 5. El prezintă în acest sens un raport de expertiză din luna mai 2007.

62. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a celor două apartamente în litigiu către terți,

combinată cu lipsa totală a despăgubirii. În circumstanțele speței, ea consideră prin urmare că retrocedarea apartamentelor nr. 3 și 5 situate la parterul și la etajul doi al imobilului din str. Revoluției nr.14 (fosta 23 August) din Timișoara ar repune reclamanții pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

63. În cazul în care statul pârât nu procedează la această retrocedare în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, Curtea decide ca acesta să plătească reclamanților, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a apartamentelor.

64. În ceea ce privește stabilirea valorii apartamentelor, Curtea constată că atât reclamanții cât și Guvernul au prezentat rapoarte de expertiză. Ținând cont de aceste rapoarte, precum și de informațiile de care dispune asupra prețurilor de pe piața imobiliară locală, Curtea estimează valoarea de piață actuală a apartamentelor la 320.000 euro.

65. În ceea ce privește cererea reclamanților ca statul să le plătească o « dobândă de 6% pe an » în caz de nerestituire în natură, Curtea observă că această cerere nu este deloc justificată. În consecință, o va respinge.

B. Costuri și cheltuieli

66. Reclamanții nu au solicitat rambursarea costurilor și cheltuielilor.

67. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care a cerut-o. În consecință, în cazul în speță, Curtea decide să nu aloce reclamanților nici o sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

68. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. hotărăște că cererea a fost introdusă de domnul Gelu Mircea Stan și de doamna Ametista Valentina Rosemberger ;

2. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru rest ;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 ;

4. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamanților apartamentele nr. 3 și 5 situate la parterul și etajul doi al imobilului din str. Revoluției nr. 14 (fosta stradă 23 August), în Timișoara, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție ;

b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească împreună reclamanților, în același termen de trei luni, 320.000 euro (trei sute douăzeci mii euro), la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material ;

c) că suma respectivă va fi convertită în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății ;

d) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata

dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

5. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 17 iulie 2008, în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Stanley Naismith,

grefier adjunct